

Legea 51/1991 privind siguranța națională a României (publicată în Monitorul Oficial nr. 163 din 8 iulie 1991)

Art. 1. _ Prin siguranța națională a României se înțelege starea de legalitate, de echilibru și de stabilitate socială, economică și politică necesară existenței și dezvoltării statului național român, ca stat suveran, unitar, independent și indivizibil, menținerii ordinii de drept, precum și a climatului de exercitare neîngrădită a drepturilor, libertăților și îndatoririlor fundamentale ale cetățenilor, potrivit principiilor și normelor democratice statornicite prin Constituție.

Art. 2. _ Siguranța națională se realizează prin cunoașterea, prevenirea și înlăturarea amenințărilor interne sau externe ce pot aduce atingere valorilor prevăzute în art. 1. Cetățenii români, ca expresie a fidelității lor față de țară, au îndatorirea morală de a contribui la realizarea siguranței naționale.

Art. 3. _ Constituie amenințări la adresa siguranței naționale a României următoarele:

- a) planurile și acțiunile care vizează suprimarea sau știrbirea suveranității, unității, independenței sau indivizibilității statului român;
- b) acțiunile care au ca scop, direct sau indirect, provocarea de război contra țării sau de război civil, înlesnirea ocupației militare străine, aservirea față de o putere străină ori ajutorarea unei puteri sau organizații străine de a săvârși oricare din aceste fapte;
- c) trădarea prin ajutarea inamicului;
- d) acțiunile armate sau orice alte acțiuni violente care urmăresc slăbirea puterii de stat;
- e) spionajul, transmiterea secretelor de stat unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora, procurarea ori deținerea ilegală de documente sau date secrete de stat, în vederea transmiterii lor unei puteri sau organizații străine ori agenților acestora sau în orice alt scop neautorizat de lege, precum și divulgarea secretelor de stat sau neglijența în păstrarea acestora;
- f) subminarea, sabotajul sau orice alte acțiuni care au ca scop înlăturarea prin forță a instituțiilor democratice ale statului ori care aduc atingere gravă drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor români sau pot aduce atingere capacității de apărare ori altor asemenea interese ale țării, precum și actele de distrugere, degradare ori aducere în stare de neîntrebuințare a structurilor necesare bunei desfășurări a vieții social-economice sau apărării naționale;
- g) acțiunile prin care se atentează la viața, integritatea fizică sau sănătatea persoanelor care îndeplinesc funcții importante în stat ori a reprezentanților altor state sau ai organizațiilor internaționale, a căror protecție trebuie să fie asigurată pe timpul șederii în România, potrivit legii, tratatelor și convențiilor încheiate, precum și practicii internaționale;
- h) inițierea, organizarea, săvârșirea sau sprijinirea în orice mod a acțiunilor totalitariste sau extremiste de sorginte comunistă, fascistă, legionară sau de orice altă natură, rasiste, antisemite, revizioniste, separatiste care pot pune în pericol sub orice formă unitatea și integritatea teritorială a României, precum și incitarea la fapte ce pot periclita ordinea statului de drept;
- i) actele teroriste, precum și inițierea sau sprijinirea în orice mod a oricăror activități al căror scop îl constituie săvârșirea de asemenea fapte;
- j) atentatele contra unei colectivități, săvârșite prin orice mijloace;
- k) sustragerea de armament, muniție, materii explozive sau radioactive, toxice sau biologice din unitățile autorizate să le dețină, contrabanda cu acestea, producerea, deținerea, înstrăinarea, transportul sau folosirea lor în alte condiții decât cele prevăzute de lege, precum și portul de armament sau muniție, fără drept, dacă prin acestea se pune în pericol siguranța națională;
- l) inițierea sau constituirea de organizații sau grupări ori aderarea sau sprijinirea sub orice formă a acestora, în scopul desfășurării vreunui din activitățile enumerate la lit. a) - k), precum și desfășurarea în secret de asemenea activități de către organizații sau grupări constituite potrivit legii.

Art. 4. _ Prevederile art. 3 nu pot fi interpretate sau folosite în scopul restrângerii sau interzicerii dreptului de apărare a unei cauze legitime, de manifestare a unui protest sau dezacord ideologic, politic, religios ori de altă natură, garantate prin Constituție sau legi. Nici o persoană nu poate fi urmărită pentru exprimarea liberă a opiniilor sale politice și nu poate face obiectul unei imixțiuni în viața sa particulară, în familia sa, în domiciliul sau proprietățile sale ori în corespondența sau comunicații, nici al unor atingeri ale onoarei sau reputației sale, dacă nu săvârșește vreuna din faptele ce constituie, potrivit prezentei legi, o amenințare la adresa siguranței naționale.

Art. 5. _ Siguranța națională se realizează în conformitate cu legile în vigoare și cu obligațiile asumate de România prin convențiile și tratatele internaționale referitoare la drepturile omului la care este parte.

Art. 6. _ Organele de stat cu atribuții în domeniul siguranței naționale sînt: Serviciul Român de Informații, Serviciul de Informații Externe, Serviciul de Protecție și Pază, precum și Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne și Ministerul Justiției, prin structuri interne specializate. Activitatea pentru realizarea siguranței naționale este organizată și coordonată de către Consiliul Suprem de Apărare a Țării.

Art. 7. _ Consiliul Suprem de Apărare a Țării are în domeniul siguranței naționale, următoarele atribuții:

- a) analizează datele și informațiile obținute și evaluează starea siguranței naționale;
- b) stabilește principalele direcții de activitate și aprobă măsurile generale obligatorii pentru înlăturarea amenințărilor prevăzute în art. 3;
- c) stabilește modalitățile de valorificare a informațiilor referitoare la siguranța națională;
- d) analizează rapoarte și informații referitoare la modul de aplicare a legii privind siguranța națională;
- e) aprobă structurile organizatorice, efectivele și regulamentele de funcționare ale Serviciului Român de Informații, Serviciul de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază;
- f) aprobă cheltuielile operative destinate realizării siguranței naționale.

Art. 8. _ Activitatea de informații pentru realizarea siguranței naționale se execută de Serviciul Român de Informații, organul de stat specializat în materia informațiilor din interiorul țării, Serviciul de Informații Externe, organul de stat specializat în obținerea din străinătate a datelor referitoare la siguranța națională, și Serviciul de Protecție și Pază, organul de stat specializat în asigurarea protecției demnitarilor români și a demnitarilor străini pe timpul prezentei lor în România, precum și în asigurarea pazei sediilor de lucru și reședințelor acestora. Organele de stat prevăzute în alin. 1 se organizează și funcționează potrivit legii și se finanțează de la bugetul administrației centrale de stat. Activitatea organelor de stat prevăzute la alin. 1 este controlată de către Parlament.

Art. 9. _ Ministerul Apărării Naționale, Ministerul de Interne și Ministerul Justiției își organizează structuri de informații cu atribuții specifice domeniilor lor de activitate. Activitatea de informații a acestor organe se desfășoară în conformitate cu prevederile prezentei legi și este controlată de Parlament.

Art. 10. _ Activitatea de informații pentru realizarea siguranței naționale are caracter secret de stat. Informațiile din acest domeniu nu pot fi comunicate decât în condițiile prezentei legi.

Art. 11. _ Informații din domeniul siguranței naționale pot fi comunicate:

- a) președintelui Senatului, președintelui Adunării Deputaților, precum și comisiilor permanente pentru apărare și asigurarea ordinii publice ale celor două camere ale Parlamentului;
- b) miniștrilor și șefilor departamentelor din ministere, când informațiile privesc probleme ce au legătură cu domeniile de activitate pe care le coordonează sau de care răspund;
- c) prefecților, primarului general al Capitalei, precum și conducătorilor consiliilor județene, respectiv al municipiului București, pentru problemele ce vizează competența organelor respective;
- d) organelor de urmărire penală, când informațiile privesc săvârșirea unei infracțiuni.

Comunicarea informațiilor se aprobă de către conducătorii organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale. Prevederile art. 10 privitoare la apărarea secretului de stat se aplică în mod corespunzător tuturor persoanelor prevăzute la alin. 1 lit. a) - d).

Art. 12. _ Nici o persoană nu are dreptul să facă cunoscute activități secrete privind siguranța națională, prevalându-se de accesul neîngrădit la informații, de dreptul la difuzarea acestora și de libertatea de exprimare a opiniilor. Divulgarea, prin orice mijloace, de date și informații secrete care pot aduce prejudicii intereselor siguranței naționale, indiferent de modul în care au fost obținute, este interzisă și atrage, potrivit legii, răspunderea celor vinovați. Prevederile alin. 1 și 2 nu aduc atingere libertății de opinie și exprimare, dreptului persoanei de a nu fi tulburată în vreun fel pentru opiniile sale, ca și în acela de a căuta, de a primi și de a răspândi informații și idei, prin orice mijloace de exprimare, dacă aceste drepturi se exercită în conformitate cu legile României.

Art. 13. _ Situațiile prevăzute de art. 3 constituie temei legal pentru a se solicita procurorului, în cazuri justificate, cu respectarea prevederilor Codului de procedură penală, autorizarea efectuării unor acte, în scopul culegerii de informații, constând în: interceptarea comunicațiilor, căutarea unor informații, documente sau înscrisuri pentru a căror obținere este necesar accesul într-un loc, la un obiect sau deschiderea unui obiect; ridicarea și repunerea la loc a unui obiect sau document, examinarea lui, extragerea informațiilor pe care acestea le conțin, cât și înregistrarea, copierea sau obținerea de extrase prin orice procedee; instalarea de obiecte, întreținerea și ridicarea acestora din locurile în care au fost depuse.

Cererea de autorizare se formulează în scris și trebuie să cuprindă: date sau indicii din care să rezulte existența uneia din amenințările la adresa siguranței naționale prevăzute de art. 3 pentru a cărei prevenire, descoperire sau contracarare este necesară emiterea mandatului; categoriile de activități pentru a căror desfășurare trebuie emis mandatul; identitatea persoanei ale cărei comunicații trebuie interceptate, dacă este cunoscută, sau a persoanei care deține informațiile, documentele ori obiectele ce trebuie obținute; descrierea generală, dacă și când este posibil, a locului unde urmează a fi executate activitățile autorizate; durata de valabilitate a mandatului solicitat.

Actul de autorizare se emite la cererea organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale, de către procurori anume desemnați de procurorul general al României. În cazul în care procurorul constată că cererea este justificată, emite un mandat care trebuie să conțină: aprobarea pentru categoriile de comunicații care pot fi interceptate, categoriile de informații, documente sau obiecte care pot fi obținute; identitatea persoanei, dacă este cunoscută, ale cărei comunicații trebuie interceptate ori care se află în posesia datelor informațiilor, documentelor sau obiectelor ce trebuie obținute; organul împuternicit cu executarea; descrierea generală a locului în care urmează a fi executat mandatul; durata de valabilitate a mandatului.

Durata de valabilitate a mandatului nu poate depăși 6 luni. În cazuri întemeiate, procurorul general poate prelungi, la cerere, durata mandatului, fără a se putea depăși, de fiecare dată, 3 luni. Orice cetățean care se consideră vătămat în mod nejustificat prin activitățile care fac obiectul mandatului prevăzut în alin. 1 - 4 se poate adresa cu plângere procurorului anume desemnat, ierarhic superior procurorului care a emis mandatul.

Art. 14. _ Mandatul emis în baza art. 13 conferă titularilor sau categoriilor de persoane împuternicite dreptul de a deține și folosi, fără a uza de mijloace de constrângere fizică sau morală, mijloacele adecvate pentru executarea actelor autorizate și de a fi asistate de persoanele a căror prezență este considerată necesară.

Art. 15. _ În situațiile care impun înlăturarea unor pericole iminente pentru siguranța națională, se pot întreprinde activitățile menționate în art. 13, chiar fără autorizarea prevăzută de lege, aceasta urmând a fi solicitată de îndată ce există posibilitatea, dar nu mai târziu de 48 de ore.

Art. 16. _ Mijloacele de obținere a informațiilor necesare siguranței naționale nu trebuie să lezeze, în nici un fel, drepturile sau libertățile fundamentale ale cetățenilor, viața particulară, onoarea sau reputația lor, ori să îi supună la îngrădiri ilegale. Orice persoană este protejată prin lege împotriva unor astfel de imixțiuni sau atingeri. Cei vinovați de inițierea, transmiterea ori executarea unor asemenea măsuri, fără temei legal, precum și de aplicarea abuzivă a măsurilor de prevenire, descoperire sau contracarare a amenințărilor la adresa siguranței naționale răspund civil, administrativ sau penal, după caz. Cetățeanul care se consideră lezat în drepturile sau libertățile sale prin folosirea mijloacelor prevăzute la alin. 1 poate sesiza oricare din comisiile permanente pentru apărare și asigurarea ordinii publice ale celor două camere ale Parlamentului.

Art. 17. _ În scopul realizării siguranței naționale, ministerele, toate celelalte organe ale statului, organizațiile din sectoarele public sau privat au, potrivit legii, următoarele îndatoriri:

- a) să acorde sprijinul necesar la cererea organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale în îndeplinirea atribuțiilor ce le revin și să permită accesul acestora la datele deținute, care pot furniza informații privitoare la siguranța națională;
- b) să ia măsurile necesare pentru aplicarea legii privind siguranța națională în domeniile în care își desfășoară activitatea sau în problemele de care se ocupă;
- c) să solicite sprijinul organelor cu atribuții în domeniul siguranței naționale pentru realizarea măsurilor necesare îndeplinirii siguranței naționale în domeniul lor de activitate.

Art. 18. _ Organele și organizațiile deținătoare de secrete de stat, în conformitate cu prevederile legii speciale, sau a căror activitate poate fi vizată prin acțiunile considerate, potrivit art. 3, ca amenințări la adresa siguranței naționale, vor întocmi programe proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret, care sunt supuse avizării de specialitate Serviciului Român de Informații. Răspunderea pentru îndeplinirea obligațiilor prevăzute în art. 17 și în alin. 1 al prezentului articol revine, potrivit legii, conducătorului organului sau organizației respective. Sunt exceptate de la avizarea de specialitate prevăzută în alin. 1 programele proprii de prevenire a scurgerii de informații cu caracter secret ale Parlamentului României, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului de Interne, Serviciului de Informații Externe, Serviciului de Protecție și Pază și Direcției generale a penitenciarelor din subordinea Ministerului Justiției.

Art. 19. _ Inițierea, organizarea sau constituirea pe teritoriul României a unor structuri informative care pot aduce atingere siguranței naționale, sprijinirea în orice mod a acestora sau aderarea la ele, deținerea, confecționarea sau folosirea ilegală de mijloace specifice de interceptare a comunicațiilor, precum și culegerea și transmiterea de informații

cu caracter secret ori confidențial, prin orice mijloace, în afara cadrului legal, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă. Tentativa se pedepsește.

Art. 20. _ Desfășurarea, fără mandat, a activităților supuse autorizării în condițiile art. 13, cu excepția celor întreprinse în situațiile arătate în art. 15, sau depășirea mandatului acordat se pedepsește cu închisoare de la 1 la 5 ani, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă. Cu aceeași pedeapsă se sancționează și fapta funcționarului care divulgă, refuză sau împiedică, în orice mod, aducerea la îndeplinire a mandatului eliberat în condițiile prevăzute în art. 13. Tentativa se pedepsește.

Art. 21. _ Informațiile privind viața particulară, onoarea sau reputația persoanelor, cunoscute incidental în cadrul obținerii datelor necesare siguranței naționale, nu pot fi făcute publice. Divulgarea sau folosirea, în afara cadrului legal, de către salariații serviciului de informații, a datelor prevăzute în alin. 1, constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 2 la 7 ani. Tentativa se pedepsește.

Art. 22. _ Urmărirea penală a infracțiunilor prevăzute în prezenta lege se efectuează de către organele procuraturii.

Art. 23. _ Documentele organelor de informații și ale celor cu atribuții în domeniul siguranței naționale se păstrează în arhivele acestora și nu pot fi consultate decât în condițiile legii.

Art. 24. _ Personalul Serviciului Român de Informații, Serviciului de Informații Externe și Serviciului de Protecție și Pază se compune din cadre militare permanente și salariați civili. Cadrele militare ale organelor prevăzute în alin. 1 au drepturile și obligațiile prevăzute pentru militarii armatei române. Salariaților civili le sunt aplicabile dispozițiile Codului muncii și celelalte norme legale referitoare la drepturile și obligațiile acestora.

Art. 25. _ Personalul prevăzut în art. 24 alin. 1, care îndeplinește atribuții operative, desfășoară activități ce implică exercițiul autorității de stat și are toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege pentru aceasta.

Art. 26. _ Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul siguranței naționale nu pot face parte din partide sau alte organizații cu caracter politic ori secret și nu pot fi folosiți în scopuri politice. Nu pot activa în serviciile de informații persoanele care au fost găsite vinovate pentru acțiuni îndreptate împotriva drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Art. 27. __ Salariații organelor de informații și ai celor cu atribuții în domeniul siguranței naționale au obligația păstrării secretului de stat și profesional, inclusiv după părăsirea, în orice mod, a serviciului.

Art. 28. _ Persoanele prevăzute la art. 27, chemate ca martori în fața organelor judiciare, pot face depoziții cu privire la faptele și împrejurările ce privesc siguranța națională, de care au luat cunoștință în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu și în legătură cu acestea, numai cu încuviințarea scrisă a șefului organului din care fac parte.

Art. 29. _ Pe data intrării în vigoare a prezentei legi orice dispoziție contrară se abrogă.